

ทำงานไม่ตรงสายเรียนอย่าไปเสียค่ายูติ

ตอนที่ยังเป็นเด็กนักเรียนหลายคนต่างเชื่อเสมอว่า ถ้าได้ตั้งใจเรียนสอบติดคณะที่ใฝ่ฝันมีโอกาสได้งานที่ดี เงินเดือนที่ดีและยังเป็นอาชีพที่ใครก็รู้จักเช่น ข้าราชการ วิศวกร นักธุรกิจยิ่งน่าภูมิใจไปใหญ่ เพราะนอกจากเงินเดือนที่ได้สมน้ำสมเนื้อก็มีจำนวนมากพอที่จะจุนเจือครอบครัวได้ มีสวัสดิการรองรับให้สุขสบายยังเป็นอาชีพที่ถือว่า “มีหน้ามีตา” ใครก็ต้อนรับกันหมด แต่ในโลกของความเป็นจริงแล้วอาชีพที่ “มีหน้ามีตา” ในสังคมไม่ได้เหมาะกับทุกคนเสมอไปและในแต่ละอาชีพเขาก็มีการกำหนดอัตรารับสมัครแต่ละปีค่อนข้างจำกัด “แล้วจะเรียนไปทำไมถ้าสุดท้ายก็ได้งานไม่ตรงสาย งานที่น้อยคนจะรู้จัก เงินเดือนที่ไม่ได้มากมายอะไร?” คำถามนี้จะได้คำตอบที่เครียดมากเพราะเต็มไปด้วยความคาดหวังที่คิดว่า “เรามีทางเลือกอยู่ไม่กี่อย่างในชีวิต” แต่ถาลองเปลี่ยนเป็นความคิด “ฉันทำงานอะไรก็ได้ไม่ว่าจะตรงสายหรือไม่ก็ตาม” มันอาจดูประโยชน์ชี้แพ้ในสายตาบางคน แต่ถ้าคิดๆ ดูแล้วมันได้ความสบายใจเยอะกว่าการตั้งคำถามแบบแรกเพราะ “ความเป็นจริงของชีวิต” คือ

1. มนุษย์ทุกคนมีความสามารถในตัวเองแตกต่างกันไปเราไม่จำเป็นต้องเก่งเหมือนกันหมด
2. แม้แต่ในคนเดียวก็ยังมีความสามารถที่หลากหลาย เช่น เป็นหมอ แต่ก็เล่นดนตรีเก่ง ทำอาหารเก่ง เป็นศิลปินแต่ก็คำนวณเก่ง ขับรถเก่ง
3. สิ่งที่เราเก่งไม่จำเป็นต้องออกมาในรูปแบบวิชาชีพ เช่น หมอ วิศวกร พยาบาล มันอาจเป็นพรสวรรค์ก็ได้ เป็นความรู้อะไรก็ได้ที่เราอาจจริงกับมัน เช่น การทำอาหาร การจัดสวน การออกแบบ (ไม่อย่างนั้นเราคงไม่เห็นนักธุรกิจหน้าใหม่หลายคนผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด)
4. สิ่งที่เราเรียนมาเป็นสิบเป็นร้อยกว่าวิชา มันคือ “การหล่อหลอม” หลายวิชาไม่ได้สอนเราทางตรง

แต่เราค่อยๆ ซึมซับข้อดีแต่ละอย่างไปเอง เช่น ฝึกความอดทน ฝึกความประณีต ฝึกทักษะเข้าสังคม พอโตขึ้นอีกหน่อย ก็ต้องมีบ้างที่เรานึกอะไรขึ้นมาจนต้องไปหาอ่าน ปิดฝุ่นตำราอีกครั้ง ทุกความรู้ที่เราได้รับ ไม่เคยสูญเปล่า แค่มองไม่เห็นค่ามันเองลองนึกดูให้ดี

5. ในรั้วโรงเรียน มหาวิทยาลัยต่อให้เราได้เรียนกับอาจารย์ที่เก่งแค่ไหน ขอบเขตของความรู้ก็เป็นเพียงความรู้ในรั้วเท่านั้น โลกของวัยผู้ใหญ่ที่โตขึ้นเรายังต้องรู้เห็นอีกมากเรียนรู้กันอีกยาว ลองผิดลองถูกกันอีกเยอะ ดังนั้นจะมาฟันธงว่าเรียนสายวิทย์ต้องทำงานสายวิทย์ เรียนสายภาษาต้องทำงานสายภาษา มันไม่ถูกเสมอไป

6. มันเป็นเรื่องธรรมดาที่มนุษย์เราจะต้องวิ่งตามหาสิ่งที่ใช่ ค่อยๆ เรียนรู้ ค่อยๆ ปรับตัวสิ่งที่เรากำลังสนุกในตอนนี้อาจจะยังไม่ใช่ที่สุด สิ่งที่เราเก่งในตอนนี้อาจเป็นวันข้างหน้ามันอาจเป็นเพียงแค่ความทรงจำ เพราะอาจมีหลายปัจจัยให้คิดมากขึ้น เช่น จำเป็นต้องพับโครงการเรียนต่อเอาไว้ เพราะเงินไม่พอ จำเป็นต้องทำงานหาเงินก่อน แล้วค่อยไปเรียนศิลปะที่เราชอบ เราต้องดูจังหวะของชีวิตด้วย

7. มนุษย์เราควรมีทางเลือกให้กับชีวิตไว้หลายด้าน หรือมีแผนสำรอง เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นตัวเองจนเกินไป เช่น ถ้าวุฒิที่เราเรียนมามันหางานยากจะยอมเอาวุฒิต่ำกว่านี้หางานไปก่อน ถ้าเราไม่ได้อาชีพนี้เรายอมได้หรือเปล่า ที่จะทำอาชีพอื่นไปพลางๆ ก่อน

ความผันผวนที่ใช่ มันไม่ควรเป็นสิ่งที่ได้ตั้งใจในทันที เป็นเรื่องธรรมดาหลายๆ ที่ต้องแลกกับความเหนื่อย ความพยายามหลายเท่าตัว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดหากจะพบว่าทำไมหมอบางคนถึงแต่งเพลงได้ ทำไมบางคนเรียนวิชาชีวะแต่มาเป็นศิลปิน ทำไมบางคนเรียนไม่จบแต่ประสบความสำเร็จ อย่าลืมนะว่าโลกเรามีหลายมิติใช่จะต้องมองเพียงด้านเดียว

ที่มา : <https://noonna.com/>